

denne Bebrejdelse ganske let. Jeg holder paa det samme, som Ministeriet holder paa i denne Sag, og som Venstre gennem mere end en Menneskealder har hævdet som det rette i denne Sag. Det anser jeg for at være korrekt. (*Blahme:* De er jo en af vore egne). . . . Ja, men det er det, det ærede Medlem ikke vil anerkende mig for, og det er det, der er det ærede Medlems Svaghed; dog, der kan jo komme bedre Tider.

I Gaar udtalte jeg min Betænkelighed ved at give Administrationen en almindelig Bemyndigelse til at dispensere fra Lovens Regler om Udstykning, men jeg anerkender fuldt ud, at den højtærede Landbrugsminister har været varlig i sin Forordning i saa Henseende, idet der i Lovens § 3 er indført en Bestemmelse om, at der maa være ganske særlige Forhold til Stede, før Dispensation fra Loven finder Sted. Det glædede mig i Dag at høre den højtærede Minister erkende, at der kan være Fare, skønt han ikke delte min Frygt for en nærliggende Fare. Det er mig dog en Tilfredsstillelse, at Ministeren vilde yde sin Tilslutning til, at en saadan Tilladelse ikke gives i Fremtiden, uden at vedkommende Kommunalbestyrelse dertil giver sin særlige Anbefaling. Jeg takker den højtærede Minister for denne imødekommende Ytring og skal udtale, at naar Loven faar denne Tilføjelse, er jeg beroliget, for saa tror jeg ikke, der vil ske Overgreb, og det var det, jeg ved min Udtalelse ønskede at forhindre, idet man nu gaar til en ny Lov.

Med Hensyn til Kørselspligt skal jeg ikke opholde mig derved. Jeg er enig med den højtærede Minister i, at denne slet ikke er ophørt, men at der endnu er mangfoldige Kommuner, hvor man har beholdt Kørselspligten *in natura*, fordi man mener, at det er den billigste Form, og jeg tror ogsaa, det er den retfærdigste. (Afbrydelse), Ja, det mener vel det ærede Medlem for Nyborg (N. Jensen) ikke. Jeg mener nemlig, at naar Gaardmændene friggøre sig for Kørselspligten og kaste Udgiften til Sognekørsel og Lægekørsel m. m. over paa Kommunekassen, gøre de Husmændene Uret, da disse ere fri for Kørselspligt, men alligevel skulle betale deres Andel til samme, naar Betalingen udredes

af Kommunekassen. Men det er jo en fri Sag, hvorledes Kommunerne i saa Henseende ville indrette sig. Jeg vil kun konstatere Rigtigheden af, hvad den højtærede Minister har sagt, da jeg kender mangfoldige Kommuner, der den Dag i Dag lade Kørselspligten udføre *in natura*. Det er jo for Husmændene ikke af Vejen, at der er nogen i Sognet, som kan køre. Ogsaa i den Henseende har det derfor Betydning, at man opretholder i Bondestanden en Gaardmandsklasse. Det har mange Steder Betydning, at Husmændene paa rimelige Vilkaar kunne faa deres Jord pløjet af vedkommende Gaardmænd, faa hentet Ildebrændsel og andre Kørsler besørget. Det har jo i det hele sin store Betydning ude i vore Kommuner.

Jeg skal endnu kun til Slut udtale min Forundring over den Affattelse, som Lovforslagets sidste Paragraf, § 31, har faaet. Det er en Selvfølge, at naar dette Forslag bliver til Lov, bortfalder Loven af 11. Maj 1897, som den Lov træder i Stedet for, og det er lige saa naturligt, at fra samme Tidspunkt maa Plakat af 21. April 1847 ophæves. Men det er mig virkelig en Gaade, hvorfor man saa tilføjer i § 31 følgende: „ligesom det har sit Forblivende ved den ved Lov af 11. Maj 1897 § 31 stedfundne Ophævelse af Forordningerne af 25. Juni 1810 og 3. December 1819, Plakat af 13. September 1832 samt Lov af 4. Juli 1850 om Udnævnelse af faste Jordboniteringsmænd til at foretage Jordboniteringer.“ Det forekommer mig nemlig, at naar en Lov er slaaet ihjel, saa er den død. (*Birck:* Nej!) Det ærede Medlem er maaske nok en Vismand ogsaa paa dette Punkt, men jeg kan ikke se rettere end, at dødt er dødt, det er jo muligt, at det ærede Medlem ogsaa deler den gamle Betragtning, som muligvis ligger til Grund for den nævnte Bestemmelse, at „ingen, ingen Moders Sjæl kan slaa til Gavns en død ihjel.“ Det ærede Medlem argumenterer maaske ud fra den Betragtning, at naar en Lov, ved hvilken en tidligere Lov er slaaet ihjel, ophæves, saa ophæves samtidigt Virkningen af det Dødsfald, der indtraadte ved den. Men det mener jeg ikke. Jeg tror, at naar man en Gang har aflivet et Menneske, er det dødt og kommer ikke til Live igen, selv om det